

Sygn. akt II CSK 714/17

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku G.S-M.
przy uczestnictwie „O...”
Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 maja 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 7 lipca 2017 r., sygn. akt II Ca [...]/17,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepubl.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Oczywistą zasadność skargi skarżąca wywodzi z naruszenia z naruszenia art. 7 k.c. oraz art. 382 i 378 § 1 w zw. z 13 § 2 k.p.c. wskazując, że uznanie, iż domniemanie dobrej wiary uczestniczki zostało obalone, zostało oparte na ustaleniu faktycznym stanowiącym wynik bezkrytycznego przyjęcia ustaleń Sądu pierwszej instancji, bez przeprowadzenia własnej oceny dowodów. Skarżąca pomija jednak obszerny wywód Sądu Okręgowego na str. 4, 5 i 6 uzasadnienia dotyczący przyczyn, dla których przyjął, że w dacie posadowienia urządzeń była ona w złej wierze. Ponadto sformułowanie uzasadnienia zaistnienia tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania wskazuje, że w istocie uczestniczka kwestionuje dokonane ustalenia faktyczne, co w świetle art. 398³ § 3 i 398¹³ § 2 in fine jest niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym, także na etapie przyjęcia skargi do rozpoznania.

Potrzeba wykładni art. 7 k.c. została uzasadniona wątpliwością, czy wyrażenie zgody przez właściciela nieruchomości na budowę urządzeń przesyłowych może być podstawą do błędnego przeświadczenia przedsiębiorcy przesyłowego o przysługującym mu prawie do wykonywania czynności eksploatacyjnych na nieruchomości. Wątpliwość skarżącej jest jednak irrelevantna dla rozstrzygnięcia, skoro w ustaleniach faktycznych, wiążących Sąd Najwyższy, brak jest ustalenia okoliczności wyrażenia zgody na posadowienie przedmiotowych urządzeń. Na marginesie jedynie można wskazać, że wyrażenie zgody mogłoby prowadzić do powstania stosunku obligacyjnego w postaci umowy zbliżonej do użyczenia.

Nie wymaga kolejnej wykładni art. 305² § 2 k.c. w zakresie dopuszczalności zasądzenia wynagrodzenia za ograniczenie w korzystaniu z nieruchomości przez właściciela wynikające z ustanowienia strefy kontrolowanej. W tym zakresie wypowiedział się w uchwale z dnia 11 grudnia 2015 r., III CZP 88/15 Sąd Najwyższy (OSNIC 2016 r., nr 2, poz. 144) wyrażając pogląd, że kompensowanie uszczerbku w tym zakresie powinno nastąpić na podstawie przepisów art. 36, 58 ust. 2 i 63 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym ale tylko wówczas, gdy szkody spowodowane zgodnym z prawem wykonywaniem zadań planistycznych są konsekwencją zdarzeń mających miejsce po 1 stycznia 1995 r., zaś z twierdzeń uczestnika wynika, że gazociąg został oddany do eksploatacji w 1989 r.

Brak zatem podstaw do przyjęcia, że wystąpiła przesłanka oczywistej zasadności skargi, bo nie nastąpiły uchybienia wskazanym przepisom prawa o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*, jak również nie ma potrzeby wykładni z podanych przyczyn.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzeczono, wniosek uczestnika o ich zasądzenie nie dotyczy bowiem etapu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

jw

a.ł.